

Δύο πράγματα ξεχωρίζουν στο στρατιωτικό διάγγελμα του προέδρου των ΗΠΑ μετά την φονική πυραυλική επίθεση σε βάση του Συριακού στρατού.

Το πρώτο είναι ο ισχυρισμός του ότι η επίθεση «Είναι προς το ουσιαστικό **εθνικό συμφέρον** των ΗΠΑ».

Το δεύτερο είναι το κάλεσμα του Τραμπ «τα **πολιτισμένα έθνη** να εργαστούν από κοινού για να μπει τέλος στη σύρραξη της Συρίας».

Αυτό λοιπόν το κατά Τραμπ «**έθνος**» (αλλά όχι μόνο) είναι περίεργο πράγμα. Αποδεικνύεται μια μπουζουριέρα που μπορεί μαγικά να καλύπτει όλες τις ταξικές διαφορές και κοινωνικές αδικίες μέσα σε μια χώρα, αλλά και την ανισοκατανομή πλούτου, δηλαδή την ιμπεριαλιστική ληστεία σε παγκόσμιο επίπεδο. Ξάφνου πίσω από το πέπλο της, εξισώνονται τυπικά όλοι. Ειδικά μέσα στην ομοιομορφία της στρατιωτικής πολεμικής στολής και όλων των σχετικών συμβόλων.

Είναι ένα ερώτημα τι εννοεί κανείς «πολιτισμό» και «πρόοδο».

Αν χρησιμοποιηθεί ως κριτήριο το **ποσοστό αλληλοεξόντωσης**, οι ανθρώπινες κοινωνίες αποδεικνύονται οι πλέον «απολίτιστες» στο ζωικό βασίλειο. Το πράγμα είναι ακόμη χειρότερο, αν παρατηρήσει κανείς ότι η πλειοψηφία των πολέμων, ειδικά των σύγχρονων, δε σχετίζεται με τη «σπάνη», αλλά ακριβώς με το **πλεόνασμα**. Δεν εκκινούν από το βαρβαρικό ένστικτο επιβίωσης των φτωχών και πεινασμένων που επιτίθενται σε όμοιους τους, αλλά από τους πλούσιους και χορτάτους. Άλλο αν αυτοί πολεμούν με τα χέρια και το θάνατο των φτωχών...

Είναι σαφές επίσης ότι οι νικητές του πολέμου, δεν μοιράζουν κάποια «λεία» με τη λογική της λίθινης εποχής, παρά μόνο παράσημα για τους προθύμους νεκρούς και μερίδια από το πλεόνασμα σε όσους κατέχουν χίλιες φορές το περιττό. Τα μέσα δε του πολέμου, είναι προφανώς «απολίτιστα», καθότι εξ ορισμού πρέπει να είναι θανατηφόρα και οπωσδήποτε καταστροφικά με συντριπτικό τρόπο. Όσο για την επόμενη μέρα των πολέμων, ας μη μιλήσουμε καλύτερα. Ακόμη και για τους «μαχητές» των νικητών είναι γεμάτη αναπηρία και κατάθλιψη. Για να μη μιλήσουμε για τις στρατιές των ηττημένων...

Αν λοιπόν κάποιος θέλει να μιλήσει στο όνομα του πολιτισμού σήμερα, πρέπει πριν από όλα να καλέσει για ένα μεγάλο **όχι στον πόλεμο**. «Δείχνοντας» με θάρρος ότι, τελικά, βγάζοντας τις εθνικές μπουζουριέρες, οι πόλεμοι κάθε άλλο παρά είναι στη «φύση του ανθρώπου», αλλά αποδεικνύονται απολύτως ταξικοί και δολοφονικοί σε βάρος της τεράστιας κοινωνικής πλειοψηφίας σε κάθε χώρα, σε κάθε γωνιά του πλανήτη.

Η **εθνική σημαία**, μιλώντας γενικά, αν τη δει κανείς από τη σκοπιά όλης της ανθρωπότητας και από τη σκοπιά των εκατομμυρίων φτωχών και εργαζομένων σε όλο τον κόσμο, είναι τελικά η **πολεμική σημαία**. Είναι η σημαία του θανάτου.

Αν πρέπει να σηκώσουμε σήμερα, περισσότερο από ποτέ μια «σημαία» και να φτιάξουμε πίσω της

«στρατό», αυτή είναι η **σημαία της ειρηνικής συμβίωσης των λαών και της κοινωνικής απελευθέρωσης**. Όχι γενικά και άχρωμα. Αλλά κηρύσσοντας αποφασιστικά «πόλεμο στον πόλεμο», ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση και την ιμπεριαλιστική ληστεία που αντιπροσωπεύει ο σύγχρονος καπιταλισμός. Διεκδικώντας «ειρήνη με δικαιοσύνη» σε όλο τον κόσμο.

Η «σημαία» αυτή δεν καταργεί του χωριστούς λαούς, πατρίδες, χώρες και έθνη, ακόμη και αν αυτά είναι ιστορικά κατασκευασμένα από τον καπιταλισμό (κλασικό παράδειγμα το αμερικάνικο έθνος). Ούτε και τις σημαίες τους. Αντίθετα, τις ομορφαίνει διαφορετικά, με τον ίδιο τρόπο που στη φύση η ομορφιά βρίσκεται ακριβώς στην ποικιλομορφία και τα διαφορετικά χρώματα και όχι στην ισοπέδωση που συνιστά η ομοιομορφία.

Η ουσία αποδίδεται στον στίχο εκείνο του ΕΑΜ:

«θέλουμε λεύτερη εμείς πατρίδα και πανανθρώπινη τη λευτεριά».

Μόνο έτσι, μπορούμε να μιλάμε για κοινωνικό πολιτισμό.

Αν σταματούσαμε εδώ, θα είχαμε πει τα μισά, δηλαδή δε θα είχαμε πει τίποτα.

Μιλώντας γενικά, η στράτευση για το «εθνικό συμφέρον», όταν αυτό τελικά προτάσσεται όλων, «δικαιολογεί» κάθε πόλεμο, βαρβαρότητα, ξεριζωμό, πείνα, φτώχεια και γενικά καταστροφή.

Μιλώντας ωστόσο συγκεκριμένα πολιτικά και ιστορικά, θα ήμασταν τυφλοί αν δε βλέπαμε ότι το μακιαβελικό χορό των πιο πολύνεκρων πολεμικών συγκρούσεων, τον σέρνουν ακριβώς **τα πιο ανεπτυγμένα και τα δήθεν πλέον «πολιτισμένα» ισχυρά και μεγάλα καπιταλιστικά κράτη** και οι συνασπισμοί τους και όχι τα έθνη-κράτη γενικά. Όσο πιο ανεπτυγμένο καπιταλιστικά είναι ένα κράτος τόσο περισσότερο έχει τη δυνατότητα αλλά και το «κίνητρο» να ξεκινήσει ή να υποκινήσει ένα φονικό πόλεμο, πάντα με τη λογική του «εθνικού συμφέροντος» και του «ζωτικού χώρου». Αυτός είναι ο λόγος που στην ιστορία των πολέμων, κατά βάση παρελαύνουν ονόματα χωρών όπως ΗΠΑ, Αγγλία, Γαλλία, Γερμανία, Ρωσία. Σέρνοντας φυσικά κάθε φορά αντίστοιχους «προθύμους» από μικρότερα έθνη-κράτη πίσω τους, στη βάση των «σφαιρών επιρροής»... Η ιμπεριαλιστική, πολεμική, επεκτατική πολιτική είναι συστατικό στοιχείο και μάλιστα συνεχώς αναπτυσσόμενο στο σύγχρονο ολοκληρωτικό καπιταλισμό.

Όποιος δε βλέπει αυτή τη πλευρά και φλυαρεί γενικόλογα αντιπολεμικά, δε μάχεται στην ουσία ενάντια στον πόλεμο. Σκιαμαχεί ενάντια στη πολεμική εκστρατεία, αδυνατώντας να δει ποιος είναι ο **κινητήρας** της, ποιο είναι το **κέντρο** της.

Ίσως ο πόλεμος στη **Συρία** και το πολεμικό διάγγελμα **Τραμπ**, να βοηθήσουν, πολύ επώδυνα βέβαια, να συνειδητοποιηθεί ότι το «όχι στον πόλεμο», αποτελεί **κραυγή υπέρ του πολιτισμού** μόνο αν νοηματοδοτείται ως «όχι στον ιμπεριαλισμό και τον πόλεμο των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών ενάντια στην ανθρωπότητα». Σε άλλη περίπτωση, απλά τρώμε από το «σανό» που μοιράζουν ή θολώνει το μάτι μας πίσω από τα προπετάσματα καπνού που σηκώνουν. Και αυτή η προπαγανδιστική ιστορία με την «επίθεση με χημικά όπλα του καθεστώτος Άσαντ στη Συρία», για να μπορέσει, ξαφνικά και έκτακτα δήθεν, να πατηθεί το κουμπί εκτόξευσης των αμερικάνικων πυραύλων, έρχεται να μας το υπενθυμίσει

ΥΓ: Για να μη ξεχνιόμαστε, η Ελλάδα της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ είναι μέλος του ΝΑΤΟ, δηλαδή του ιμπεριαλιστικού συνασπισμού που συμμετέχει στον πόλεμο της Συρίας και «σύμμαχος» των ΗΠΑ που βομβαρδίζουν, παρέχοντάς τους μάλιστα στρατιωτικές βάσεις υποστήριξης.

Διαβάστε και εδώ:

Για τον πόλεμο στη Συρία και τη στάση της αριστεράς